

VIT MUGU LESA BØKUR ALT ÁRIÐ

– Eg eri av tí fatan, at føroyingar eiga at lesa bókur alt árið. Tað er ikki rætt, um vit bara lesa bókur millum jól og nýggjár, vit mugu eisini lesa bókur millum nýggjár og jól. Tað er eisini eitt sindur fyri at purra føroyingar út og siga, at um vit ynskja at vera eitt menta og lesandi fólk, so lesa vit bókur alt árið. Tað sigur Steintór Rasmussen, ið er aktuellur við síni aðru krimiskaldsøgu

HALLUR AV RANA

Hálvt ár eftir, at Steintór Rasmussen lat úr hondum sína fyrstu krimiskaldsøgu við heitinum Deyðin kemur í bindiklubb, er arbeiðssami klaksvíkingurin klárur við næstu krimiskaldsøguni Hevndin úr havsins dýpi.

Eins og í fyrstu bókini, so gloppar Steintór Rasmussen dyrnar fyri lesaran at sleppa innum í Føroya mest vanlukkurakta bindiklubba, tann hjá teimum seks vinkonunum Bjørg, Ronja, Jórún, Anita, Lina og Maria.

Í fyrstu bókini var útgangsstøði eitt jólahald hjá bindiklubbanum, meðan seinna bókin gongur fyri seg í einum av norðastu byggunum í landinum, Gjógvará, har bindiklubhavinkonurnar hava sett hvørjari aðrari stevnu til

ein vikuskiftistúr hálv ár eftir hendingina í fyrstu bókini.

Hugnaligi summarhústúrurin hjá teimum seks vinkonunum fær tó ein bráðan enda, tá Bjørg hvørvur sama kvøld sum eini summarhús í bygdini standa í ljósum loga og líkið av gamla skúla skúlalæranum verður funnið í hjallinum.

Samtíðarsøga

Hevndin úr havsins dýpi er tó so nógv meira enn bara ein krimiskaldsøga aftrat í longu røðuni av norðurlandskum krimiskaldsøgum. Við at skifta millum fleiri ymisk frásøgufólk og flyta millum nútíð og fortíð, megnar Steintór Rasmussen at lýsa føroyska samfelagið, samtíðina og samfelagsrelevant evnir á ein lættan og skilligan hátt.

Bókin rør m.a. við kjakið um heilsuverkið og yvirlæknar, happ-

ing, tilflytarar frá Miðeystri, fosturtøku, slatur, skiftandi familjumynstur og ung, ið hava tørv á hjálp, men onkursvegna detta niðurímillum í føroyska samfelagnum. Alt evnir, ið mangan eru at hoyra um í almenna kjakinum, og verða tey í bókini viðgjørð við tí lætta gerandismálinum, ið eyðkennir nógv av skaldskapinum hjá Steintóri Rasmussen.

Sjálvur metir hann eisini, at rithøvundar hava eina skyldu at skriva á einum slíkum máli, ið ger, at føroyingar tíma at lesa bókur.

– Onkursvegna er tað eisini rithøvundarnir, ið avgera hvussu væl føroyingar tíma at lesa bókur. Tað at skriva á lottum og fangandi málið kann vera við til at gera, at føroyingar fara at lesa meira á egnum máli, eisini um summarið, sigur rithøvundurin.

Ikki ókent

Hóast flestu føroyingar best munnu kenna skaldskapin hjá Steintór Rasmussen aftur frá Frændum og Kular Røtur, so er tað ikki ein heilt ókent verð, ið

Steintór Rasmussen hevur førkað seg út í, nú hann hevur latið úr hondum aðru krimiskaldsøguna innan eitt ár.

– Eg havi skrivað fleiri styttri krimisøgur, spøkissøgur og

Brot úr bókini:

ÚR HJALLINUM SÁ hann út í hav. Skipini stevndu avstað við vónríkum unglungum. Hann hevði roynt hetta lívið. Men eisini skip stranda á heimligari grund. Hendan seinasta veturin hevði hann kent seg sum eina rotabukku, sum avreiddi eina veiðu, ið hvørki nyttaði at salta ella turka. Men havið kennir sína vitjanartíð og veit, nær hevndarinnar tími er komin. Ein viknandi sólarglæma smoygdi seg varliga inn millum rimarnar, sum ætlaði hon at senda ta allarseinastu kvøðuna. Bráðliga var hon har og amaðist uppi í honum. Ein stór skinfluga. Hann sló út við arminum eftir henni, men kom so at hugsa um nakað. Hon mundi ætla at gera sær reidur. Men lykkjurnar og kjotið vóru stadnað, og flugan fann ongastaðni at leggja sítt víggj. Mundi hon kenna á sær, at tíðin var komin. At okkurt fór brátt at verða. Hvør av øðrum liva má. Tað

var gamalt. Heilt frá upphavi av. Menniskju, dýr og smákykt. Hann læt enn einaferð reipið glíða millum greflu hendurnar. Skoðaði vælgyrda knútin, meðan hann aftur hugsaði um pápan. Tann stríðandi sjómannin, sum mangan brattan var farin. Og um skroypiliga lívið, ið mangan hevði hingið í einum klønum tráði. Skjótt fór deyðin hjá einum landkrabba at darla niður úr loftinum í einum tjúkkum enda.

Ronja og Jórún tóku kaffi útum og settu seg á beinkin sunnan fyri húsini. Áin rann við sama lag, og stararnir pjátraðu í trænum og við laðaða grótgardin. Summarið var nú komið til Føroya. Men í teirra verð var hvørki sama gleðin ella megin í sólini hendan morgunin. Teirra egna sterka sól var farin aftur um tung, ófrættakend skýggj. Hon var horvin og fór kanska ongantíð at skína aftur. Eina løtu afturat kundu tær liva í vónini. Men nær fór sannleikin at koma fram í ljósið? Klokkan var farin av ellivu. Tað fyrsta slagði kundi komið frá einum sviðandi koyrli. Hendan morgunin var tað pínufult at hoyra kirkjuklokkuna. Men himmalin skuldi eisini hoyrast og Várharra ákallast í gleði og sorg. Lívið var ein stokkut stund. Bert ein viðbrekin klænur tráður í tí stóra spunanum.

